

geen vreemde snuiters, hoor! Is 't je te doen hier om mijn pupil of om mijn mooie dochter! Kies maar hoor, of wil je ze alle twee tegelijk hebben?"

Het bloed steeg Frank naar het hoofd; hij zocht een geschikt antwoord, maar ondertusschen vervolgde de andere op gemeenen toon:

„Voor mijn part, kan je ze krijgen, als je mij maar geld genoeg geef om te rentenieren.”

Daar schoot er plotseling een lichtstraal door Frank's brein.

„Ik houd u bij uw woord, mijnheer,” zeide hij, „en ik vraag u de hand van juffrouw Rose-Marie; voor Jansje zal ik dan zorgen en ook voor u!”

Rose-Marie was niet meer in de kamer; zij hielp in de kroeg een politie-agent, die een zeer wijs praatje maakte over den laatsten oploop in de buurt.

Frank had zijn hoed op genomen, gaf Jansje een hand en boog voor Gesinger en sprong de trappen af.

De politieagent ging heen en Frank maakte er gebruik van om Rose-Marie haastig toe te fluisteren:

„U hoeft niet langer hier te blijven dan u verkiest. Morgen kom ik antwoord halen; de baas en Jans weten, wat ik er op gevonden heb.”

Hij was weg en Rose-Marie ging verbaasd naar de opkamer. Gesinger zat op de kanapé naast Jansje en lachte luid:

„Wel, wel! Zou hij dat meenen en dan noemt ze hem geen liefje!”

„Wat is er toch?” vroeg Rose-Marie.

„O Roos!” riep Jansje opgetogen uit, „heb ik 't niet altijd gezegd: Meneer Frank wil met je trouwen en dan neemt hij mij mee en Pa zal hij met geld den mond stoppen.”

„Kom, wat een gekheid!”

Zij stak de handen vooruit en greep snel.